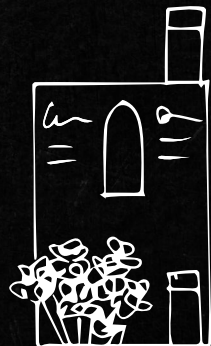
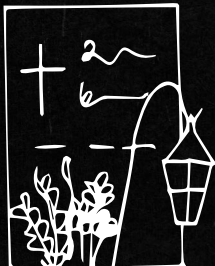
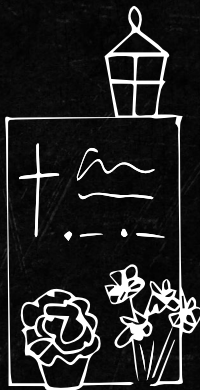
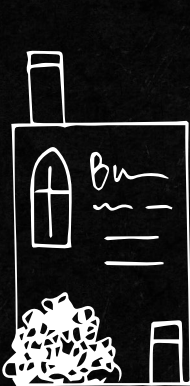

Kalle Varvas

Janita Heralan *elämä ja teot*

Janita Heralan elämä ja teot

© 2016 **Kalle Varvas**

Kuvitus Veera Sorri

Oikoluku Ella Kämäräinen

Ulkoasu Anne-Mari Sironen

Kannen tekstuuri Ellen van Deelen, flickr.com

Kustantaja Books On Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja Books On Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-330-203-7

Kalle Varvas

Janita Heralan *elämä ja teot*

*Tiedätkö, miltä tuntuu haudata
oma lapsi kahdesti?*

Prologi

Päätepysäkki: Turku

Pienet lumihiutaleet leijuvat ilmassa, kun aikansa elänyt sininen pikajuna pysähtyy jarrut vinkuen ja kolisten Turun rautatieasemalle. Laiturille astuu tummiin pukeutunut nainen. Noora Kuoppala on 35-vuotias, mutta nuorekas ikäisekseen. Ulkonäöltään hän menisi parikymppisestä. Hänen perässään seuraavat hänen 9- ja 16-vuotiaat tyttärensä Saara ja Pihla.

”Saisko apua”, tumma ääni kaikuu jostain Nooran takaa. Hän kääntyy äänen suuntaan ja näkee, kuinka perheen isä Risto yrittää selviytyä ulos junasta kantaen mukanaan kolmea matkalaukkua.

”Mihin me edes tarvitaan näin paljon tavaraa? Täähän on vain viikonloppureissu.”

”Etkö sä tiedä, että naisen pitää olla valmistautunut kaikkeen?”

Pisamanaamainen Saara tökkää ajatuksissaan kulkevaa Pihlaa kylkeen. Pihla säpsähtää, aivan kuin sähköiskun saaneena.

”No mitä nyt?”

”Kokeilin vaan, ootko hereillä. Isä, koska syödään?”

Pihla naurahtaa Saaran kyvyille hyppiä aiheesta toiseen ilman ongelmia. Hän myötäilee siskoaan, välipala kyllä maistuisi. Pihla ottaa pitkistä punaisista hiuksistaan kiinni

ja alkaa kiertää niitä sormensa ympärille. Myös Riston vatsassa nälkä ilmoittelee olemassaolostaan, mutta hän ei todellakaan aio ostaa aseman kioskilta ylihintaista sämpylää. Puolen tunnin sisällä he voivat istua ravintolassa syömässä oikeaa ruokaa. He kiertävät asemarakennuksen eteen jossa onkin sopivasti vapaa taksi odottamassa. Perheen naisväki istuu autoon Riston auttaessa taksikuskia nostamaan laukut takakonttiin. Kun miehetkin pääsevät auton kyytiin, Risto pyytää kuskia ajamaan Ruisalon kylpylään.

Tunnin sisällä Kuoppalat istuvat tunnelmallisesti valaistussa, kauniissa ravintolasalissa. Ristolla on edessään pihviateria, Nooralla keittolautanen ja lapset ovat tyytyneet pizzaan. Saara naurahtaa Nooran ihmetellessä Pihlan kovaa ruokahalua. Läskikommentit alkavat raikua pikkutytön suusta Nooran yrittäessä estellä voimattomana vieressä. Kerta kiellon päälle ja Saara vain intoutuu enemmän. Pihla ei kuitenkaan välitä, hän on jo tottunut siskonsa suorapuheisuuteen. Hän ei ole kuitenkaan koskaan käsittänyt, miten Saara voikin olla noin yltiösosiaalinen ja elämäniloinen. Vanhemmilta hän sitä ei ainakaan ole perinyt. Välillä Pihlasta tuntuu että Noora ja Risto asettavat jäykkyydelle aivan uudet ulottuvuudet. Vaikka sitä on vaikea myöntää, hän itse näkee itsensä täysin äitinsä peilikuvana. Ehkäpä juuri sen takia hän rakastaa pikkusiskoaan yli kaiken. Saara on raikas tuulahdus paikalleen jämähtäneessä ilmapiiirissä.

Ilta koittaa. Pihla ja Saara makoilevat hotellihuoneen sängyllä kahdestaan, kun Noora ja Risto ovat lähteneet kun-

tosalille. Kovasti he yrittivät saada tyttöjäkin mukaan, aktiivista elämäntapaa mainostaen. Tekopyhää patsastelua. Kumpakaan ei voisi vähempää kiinnostaa kuntoilu kotona ollessa, mutta nythän ollaan oikein isossa kaupungissa. Kulissien on oltava moitteettomat, ettei vaan kukaan pääsisi tuomitsemaan. Pihla säpsähtää hereille alitajuntansa syövereistä tajutessaan Saaran kysyneen jotain. Hentoinen tyttö makaa puoli-istuvassa asennossa, pää vienosti kallellaan. Johonkin hän odottaa vastausta, mutta Pihlalla ei ole pienintäkään aavistusta mihin. Saara on kyllä hokenut uimisesta koko päivän, ehkä hän haluaa siirtyä kylpylän puolelle. Pihla kokeilee kepillä jäätä ja sanoo, että on parasta odottaa vanhempien paluuta. Saara näyttää hyväksyvän vastauksen ja kääntää katseensa takaisin kohti televisiota.

”En jaksaa odottaa aikuisuutta. Saisin tehdä ihan mitä huvittaa.”

Tyttörukka. Ei sitä vielä tuossa iässä tajua, mutta Saara elää elämänsä huolettominta ja onnellisinta aikaa. Pihla tekisi mitä tahansa, jotta saisi palata leikki-ikäiseksi. Mutta eipä ole vielä tullut tarvittavaa taikalamppua vastaan. Saara nappaa kaukosäätimen ja sulkee television. Hän pyörähtää kyljelleen ja katsoo Pihlaa isoilla sinisillä silmillään.

”Anteeksi, kun sanoin sua läskiksi.”

”Ei se mitään. Vitsihän se vain oli.”

”Sä oot oikeesti maailman paras sisko. Mä rakastan sua.”

Pihla hymyilee vienosti, kun lämmin tunne hyökyy aaltona hänen vartalonsa läpi. Kyynel puskee tietään ulos silmäkulmasta, mutta Pihla saa pidäteltyä.

”Niin mäkin sua.”

***”Kylmät väreet iskevät kuin puukko
selkärankaan, kun he pikkuhiljaa alkavat
ymmärtää tilanteen.”***

Pihla Kuoppala katoaa ollessaan 16-vuotias.

**Kahden vuosikymmenen ajan hänen
vanhempiensa suurin toive on ollut heidän
tyttärensä löytyminen. Kun se lopulta
toteutuu, vanhat haavat repeävät auki
eikä uusiltakaan välttyä. Ratkaisu ei aina
tuo helpotusta elämään.**

Kuka on Janita Herala?

ISBN 978-952-330-203-7

9 789523 302037